

Botezul literar avea să i-l dea Sadoveanu și Ibrăileanu, debutând-o în paginile revistei, în 1912.

Pe Topîrceanu, îl va cunoaște nu mult după venirea acestuia ca subsecretar de redacție la „Viața Românească”, iar prietenia dintre cei doi va dura aproape 25 de ani.

Pseudonimul ales de către Sadoveanu și Ibrăileanu avea să fie de bun augur și să încununeze fruntea poetei cu laurii **Premiului Academiei Române (1927)**, **Femina, Premiul Național pentru Literatură (1937)**, iar creația sa va acoperi multe volume de poezie (*Jucării*, *Baba Iarna intră-n sat*), proză (*Grădina cu amintiri*, *Din însemnările unei doctorese* etc.), memorialistică (*Prietenii mei scriitorii*), traduceri din autori francezi și ruși, precum și rapoarte de teatru întocmite în cei zece ani de Director al Inspecției Teatrelor din Moldova și Basarabia.

„Pe vremea când am început să „scriu”,

Mă pieptănam cu cozile pe spate

Și-aveam într-un cornet liliachiu

În loc de flori – metafore presate”.

Avea să fie aleasă, ca recunoaștere a meritelor sale literare, în primul Comitet al Uniunii Scriitorilor, alături de Mihail Sadoveanu, Zaharia Stancu, Mihai Beniuc, Geo Dumitrescu, Eugen Jebeleanu, Perpessicius.

„Cu dragostea în brațe, mănunchi curat de flori,/ Râzând, în pragul vremii/ mi-am însemnat hotarul./ Și-am așteptat pe cel mai sărac din trecători/ Să-i risipesc în cale. Și râsul meu și dorul.”

„Cerdac sonor, aici sub viața ta/ Întârziam în fiecare seară,/ Și lemnul vechi sub pașii mei vibra/ Cu rezonanțe calde, de vioară”.

Poeta avea să se stingă din viață în 1967, fiind înmormântată la cimitirul Eternitatea.

Casa a devenit muzeu în 1972, bustul din incinta muzeului fiind realizat de sculptorul Dan Covătaru.

Casa memorială
OTILIA CAZIMIR

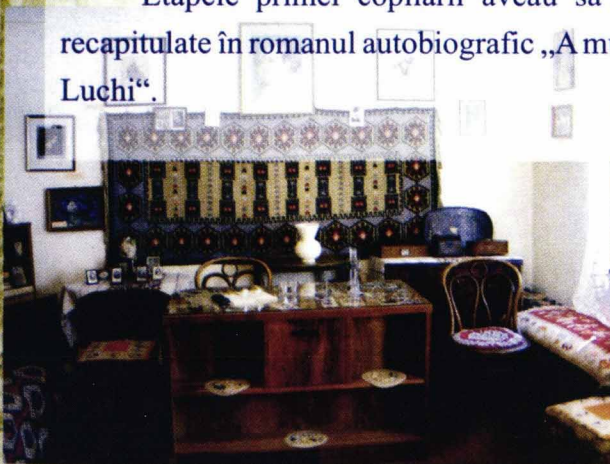

În 12 februarie 1894, se naștea cel de al cincilea copil al învățătorului Gh. Gavrilescu și Ecaterinei, născută Petrovici, Alexandrina Gavrilescu, viitoarea poetă Otilia Cazimir.

Bunicul dinspre tată era preot, Gavril Casian (din Cotul Vameșului, lângă Roman) iar tatăl era nepot al revoluționarilor pașoptiști Ion și Neculai Ionescu de la Brad.

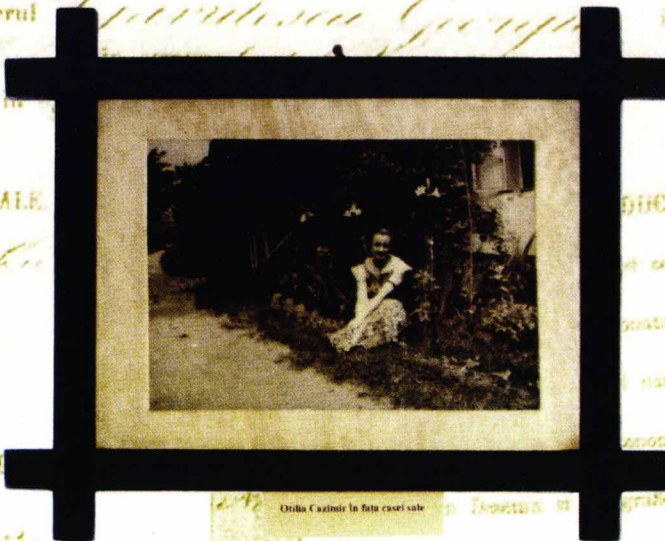
Pe când mezina avea patru anișori, familia se mută la Iași, pentru a înlesni copiilor accesul la școlile înalte și o educație aleasă.

Etapele primei copilării aveau să fie recapitulate în romanul autobiografic „A murit Luchi”.

SCOLA PEDAGOGICA NORMALE CAROLI.

Alestat de Capacitate.

„M-am născut și mi-am trăit cei dintâi ani ai copilăriei la țară, lângă Roman, pe malul Moldovei. Și poate că prima mea amintire conștientă a fost sclipirea orbitoare a cerului, sfărmat în nenumărate cioburi peste întinsul apelor Moldovei.”

Inițial familia a locuit pe străduța Suhupan (lângă Filarmonică), ulterior tatăl cumpărând o casuță modestă în Bucșinescu, înconjurată de o grădină plină de liliac și copaci bătrâni, în apropierea bisericii Zlataust (Ioan gură de Aur), având ca „vecini” pe Teodorenii, pe ai cărui trei copii, fetița Alexandrina îi vedea jucându-se în curtea bisericii.

Școala primară avea să o absolve la **Carmen Sylva**, iar în vacanțe familia se deplasa cu o trăsură la Miclăușeni, sat din care provenea bunica din partea mamei și la Cotul Vameșului, unde trăiau bunicii din partea tatălui.

Liceul l-a urmat la **Oltea Doamna** și din acea perioadă datează întâiile sale încercări literare. Prin clasa a II-a de liceu trimite poezia „Noaptea” direct la cea mai importantă revistă literară ieșeană, la „Viața Românească”.

